

C. Wilkeshuis

De zwarte koning

Toen Onze Lieve Heer in de stal van Bethlehem geboren was, kwamen als eersten de herders om hem te aanbidden. Gewoonlijk waren dat ruwe kerels, die heel wat minder vredig met elkaar leefden dan je misschien zou denken. Maar ze hadden toch ook een zacht plekje in hun hart, doordat ze zo vaak naar het gras en de bloemen, de zon en de wolken, de maan en de sterren hadden gekeken, en door hun dagelijkse omgang met de schapen en de lammeren. Want je weet, dat zijn de liefste dieren van de hele wereld.

Geen wonder dus dat God het eerst de herders naar Bethlehem had uitgenodigd. De kleine Jezus was immers vooral geboren voor de allerarmsten, en armere mensen dan de herders waren er moeilijk te vinden. En God veronderstelde ook dat mannen die hun leven lang voor schapen en lammeren hadden gezorgd, ook wel van pasgeboren kinderen zouden houden. Daarom had hij de engelen het eerst naar de herders gestuurd om hun de Blijde Boodschap te brengen.

Daarna pas kwamen de wijze koningen aan de beurt. Die woonden niet in de omgeving van Bethlehem, maar in verre landen. Ze hadden daar in hun paleizen kostbare bibliotheken met stokoude boeken, waarin ze ijverig studeerden, en op de torens stonden reusachtige kijkers opgesteld, waardoor ze 's nachts naar de sterren konden turen. Maar God zond geen engelen naar de koningen: de vorsten zouden dan misschien gedacht hebben dat ze droomden, want in engelen geloofden ze niet. Wel in hun boeken, en daarin hadden ze gelezen dat er een Grote Koning geboren zou worden wanneer een ster groter en schitterender dan ze ooit gezien hadden, aan de hemel zou verschijnen.

En ja, op een goede avond stond die ster opeens laag aan de horizon, klom toen snel omhoog boven de wereld en bleef in het topje van de hemel flonkeren als een diamant. De koningen ontdekten hem op hetzelfde ogenblik en ze klommen haastig op hun torens om door de kijkers de ster nog beter te kunnen waarnemen. Maar ze neusden ook nog eens in hun boeken om zekerheid te krijgen, dat dit nu werkelijk de ster van de Grote Koning was. Het klopte allemaal precies!

Toen wachtten ze ook niet langer maar zadelden hun paarden, kamelen en muilezels en trokken er met een groot gevolg op uit om de pasgeboren Vorst eer te bewijzen.

Ach, de eenvoudige herders hadden niets bij zich gehad om aan het Kind te geven, maar de koningen waren schatrijk en zij behoefden niet met lege handen te komen. Ze namen dus prachtige geschenken mee: zuiver goud, wierook, dat zo heerlijk geurt als je het laat branden, en mirre, een kostbaar kruid.

Het waren drie koningen en ze heetten Balthazar, Caspar en Melchior. De twee eersten waren blanken, maar Melchior was een Morenkoning en zijn onderdanen waren even zwart van huid als hijzelf. O, het was een prachtig land waarover hij regeerde, een land met altijd-groene bossen vol bontgekleurde vogels en vlinders. De mensen

hielden er veel van blinkende sieraden, ringen en armbanden, en ze droegen het liefst bonte kleren, die zo mooi afstaken bij hun donkere huid. Koning Melchior was dan ook in het rood, groen en geel gekleed; in zijn oren hingen grote gouden ringen en op zijn hoofd stond een soort kroon van honderden kleurige vogelveertjes. Zo was dan de zwarte koning met zijn karavaan van kamelen uit zijn land vertrokken. Om de reis wat minder eentonig te maken had hij ook zijn fluitspelers en trommelaars meegenomen, die onderweg voor vrolijke muziek moesten zorgen.

Balthazar en Caspar, de blanke koningen, zagen er ook wel mooi uit, en ze hadden ook een stoet van bedienden meegenomen. Maar ze hielden niet zo van bonte kleuren als koning Melchior. Caspar droeg een kleding met fijne zwarte en grijze streepjes en Balthazar had een lange donkerrode mantel aan. Muzikanten hadden ze niet bij zich, alleen een paar trompetters, die telkens moesten toeteren aan het begin en het einde van een rusttijd.

En zo trokken langs drie verschillende wegen de drie koningen het licht van de éne ster achterna om de pasgeboren Vredevorst te begroeten.

Aan de grens van het Joodse land ontmoetten eerst Balthazar en Caspar elkaar. Ze hadden elkaar van hun leven niet gezien. Met diepe buigingen stelden ze zich aan elkaar voor en noemden het echt een gelukkig toeval, dat ze beiden de grote ster

hadden gezien. Ze konden nu samen verder trekken en dat vonden ze gezellig. Juist waren ze van plan hun trompetters het sein van vertrek te laten blazen, toen ze in de verte nog een karavaan zagen aankomen. Het was die van Melchior, de Morenkoning. Hij had zijn muzikanten gevraagd een extra vrolijk lied te laten horen omdat hij het nu al tot de grens van Judea had gebracht. Dat schoot op!

Caspar en Balthazar hadden de Morenkoning ook nooit eerder ontmoet en ze konden evenmin weten, dat hij hetzelfde reisdoel had als zij.

„Kijk toch eens, wat een kamelen!” riep Caspar verbaasd uit. „Maar wat maken die mensen een luidruchtige muziek, en wat dragen ze een opzichtige kleren!”

Balthazar ontdekte al gauw dat het Moren waren.

„Het zijn allemaal negers,” zei hij minachtend. „Maar de hoofdman, die vooraan de stoet rijdt, lijkt me een rijk man. Ik zou bijna denken dat het een koning is.”

„Dat is best mogelijk,” meende Caspar. „Ik denk eigenlijk dat hij onderweg is naar een ver land om de prinses te halen, met wie hij wil gaan trouwen. Ik kan me niet goed voorstellen dat een zwarte koning op reis zou zijn naar de nieuwgeboren vorst, zoals wij. Geloof maar niet dat God een boodschap heeft aan een neger!”

Zo dacht Balthazar er ook over. Hij had het helemaal niet op de Moren begrepen. Wie zwart van buiten was, moest ook wel zwart van binnen zijn, meende hij. En een pasgeboren kindje zou maar schrikken en hard gaan huilen als het opeens een zwart gezicht zou zien.

De stoet van koning Melchior was snel naderbij gekomen en hield halt. De Morenkoning krom van de rug van zijn reusachtige kameel en kwam op Balthazar en Caspar toe.

„Gegroet, machtige blanke vorsten,” zei hij en hij boog zich zo diep, dat zijn mooie veertjeskroon bijna de grond raakte. „Mijn naam is Melchior; ik ben een Morenkoning zoals u ziet en ik reis de ster na die mij een paar dagen geleden verschenen is.”

De twee andere wijze koningen zagen elkaar ongelovig aan.

„Ik zag die ster boven de toppen van de bomen naar het hart van de hemel opstijgen,” vertelde Melchior. „Hij schitterde zo, dat alle andere sterren verbleekten bij zijn glans. Uit heel oude boeken wist ik, dat nu de Koning der Eeuwen geboren was.”

Ik heb toen meteen mijn kamelen laten zadelen en volg de ster, want ik wil de jonggeborene begroeten."

„Vergist u zich niet?" vroeg Balthazar voorzichtig. „U moet niet vergeten dat de nieuwe Vorst stellig een blanke huid heeft. Wij, koning Caspar en ik, reizen ook de ster achterna. Maar de tocht gaat naar het noorden, waar alle mensen blank zijn, en de babies wangen hebben als perziken, zo zacht en lichtroze van kleur."

„Zwart zijn ze in ieder geval niet," meende ook Caspar. „Ik kan me tenminste niet goed voorstellen dat we straks een Vorst moeten aanbidden die een donkere huid heeft . . ."

„Maar ook boven het Morenland is de ster van de Koning verschenen," antwoordde koning Melchior. „Boven onze diepe wouden, boven de eenvoudige hutten van mijn volk en de torens van mijn witte, kalkstenen paleis. Hieraan kunt u dan toch wel duidelijk zien dat God er niets om geeft of de mensen blank of zwart zijn. Ja, wie zal het zeggen of de Grote Koning die is geboren, niet een pikzwart negerjongetje is? In ieder geval zou ik graag met u meereizen, omdat we alle drie achter dezelfde ster aan gaan."

Balthazar en Caspar had daar geen bezwaar tegen, en zo trokken nu de drie koningen gezamenlijk verder. Ze maakten onderweg natuurlijk geen ruzie over de vraag

of het Kind zwart of blank zou zijn. Daarvoor waren ze veel te wijs. En ook waren ze veel te gelukkig met de verschijning van de ster, en moesten ze te grote aandacht besteden aan de weg, die vol verraderlijke kuilen was.

Maar wel dachten ze alle drie: „Het zal me benieuwen wat voor kleur het Kind heeft, blank of zwart.”

Koning Melchior hoopte van zwart; Balthazar en Caspar rekenden erop, dat het blank zou zijn.

En terwijl ze zo zwijgend voortreden, kwam een hofheer van koning Herodes hun tegemoet en nodigde hen uit, bij zijn meester een bezoek te brengen. Dat wilden ze wel maar het moest niet te lang duren, want ze verlangden ernaar de pasgeboren Koning te zien en te begroeten.

Balthazar, Caspar en Melchior werden door Herodes zo vriendelijk ontvangen, dat ze hem een aardige man vonden. Maar dat was hij niet!

„Zou u ons ook kunnen vertellen of de nieuwe Koning blank of zwart is?” vroeg Melchior.

„Daar weet ik niets van,” zei Herodes. „Misschien vindt u het vreemd, maar ik zou u niet eens kunnen zeggen in welke plaats hij geboren is.”

„Dan moet u ook zijn ster volgen, net als wij,” zei Balthazar.

„Ik geloof dat ik geen goede ogen heb om een ster van God te kunnen zien,” ant-

woordde Herodes. „Voor mij is iedere ster precies als alle andere. Ik zou gewoon verdwalen. Maar als u de Koning gevonden hebt, komt u dan op uw terugreis nog even langs mijn paleis om mij te vertellen waar hij geboren is? Dan kan ik ook naar hem toe reizen om hem te aanbidden.”

Ja, dat zèl Herodes, maar hij meende er niets van. Hij wilde de nieuwe Koning doden, zo bevreesd was hij dat deze zijn plaats op de troon zou gaan innemen. De drie reizigers waren dus niet veel wijzer geworden; ze wisten nog altijd niet of de Vredevorst blank of zwart zou zijn.

Maar ze zouden het spoedig weten, hoopten ze.

Ze reisden maar weer achter de grote ster aan, die langzaam aan de hemel voortschoof. En zo bereikten ze het dorpje Bethlehem.

Daar verwekte de komst van de drie koningen met hun dienaren en muzikanten een grote opschudding. Er waren in die dagen heel veel gasten in het dorp, omdat de Joden geteld moesten worden en zich daarvoor in de geboorteplaats van hun voorvaderen moesten melden. Zo kwam het dat hele scharen mannen, vrouwen en kinderen langs de weg stonden om de intocht van de koningskaravaan te kunnen zien. Maar de vorsten zelf letten niet op het publiek: zij hielden alleen de ster goed in het oog. En . . . opeens stond deze stil, niet boven een prachtig paleis met gouden torens en lakeien op de stoep, maar boven een doodgewone herberg. Een paleis was er trouwens in heel Bethlehem niet te vinden. „Zouden we ons vergist hebben?” vroegen de koningen zich bezorgd af. En nog groter werd hun twijfel toen ze merkten dat ze niet eens in de herberg zelf moesten zijn, die er dan ook helemaal niet feestelijk versierd uitzag. Nee, de waard wist hun alleen te vertellen dat er een tijdje geleden in zijn stal een kindje was geboren. Of het nu een jongetje of een meisje was, en of zijn huidje zwart was of blank, dáár wist hij niets van. Hij had trouwens ook geen tijd gehad om zich ermee te bemoeien. Zagen de vorsten dan niet dat hij het veel te druk had met eten koken en bedden opmaken voor al zijn gasten?

Een kindje in een stal . . . Zou dát de Vredevorst kunnen zijn? De drie koningen konden het bijna niet geloven. Maar komaan, de ster kon niet liegen.

Eerst lieten ze zich door hun bedienden de geschenken aanreiken, die voor de jonggeborene bestemd waren: het goud, de wierook en de mirre.

„En nu zullen we dan kunnen zien of het de Grote Koning is, en of hij zwart is of blank,” dachten ze. Voorzichtig schoven ze de grendels van de staldeur en gingen op hun tenen naar binnen. Hun lange mantels ritselden in het stro . . .

En wat zagen ze?

Een oude man en een jonge vrouw. En de vrouw hield een klein jongetje op haar schoot. Een doodgewoon jongetje . . . Maar nee, zo héél gewoon was het toch niet. Want de drie koningen zagen iets wat anderen nog niet ontdekt hadden: het Kind straalde licht uit. En dat licht was zó sterk, dat het hun ogen verblindde als de zon, zodat ze helemaal niet konden zien of het Kindje blank was of zwart. Ze zetten hun kronen af, knielden eerbiedig neer en legden hun geschenken aan de voeten van het kleine jongetje.

En toen ze elkaar daarna vol vreugde aankeken, werden ze zelf ook door het wonderbaarlijke licht beschenen, zodat ze van elkaar óók niet meer konden zien wie er nu zwart was en wie blank. En het kon hun niets schelen ook. Want ze hadden begrepen dat de Vredevorst was geboren voor de blanke èn voor de zwarte mensen, en voor alle andere kleuren ertussenin.